Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

4 päivänä maaliskuuta 2021*

Muutoksenhaku – Talous- ja rahaliitto – Pankkiunioni – Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys ja kriisinratkaisu – Yhteinen kriisinratkaisumekanismi (SRM) luottolaitoksia ja tiettyjä sijoituspalveluyrityksiä varten – Kriisinratkaisumenettely – Banco Popular Español SA:ta koskevan kriisinratkaisumääräyksen antaminen – Asetus (EU) N:o 806/2014 – 24 artikla – Liiketoiminnan myynti – 21 artikla – Oman pääoman instrumenttien alaskirjaaminen ja muuntaminen – Toissijaisen pääoman instrumentit – Kumoamiskanne – Osittainen kumoaminen – Erottamattomuus – Tutkimatta jättäminen

Asiassa C-947/19 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 23.12.2019,

Carmen Liaño Reig, kotipaikka Alcobendas (Espanja), edustajanaan F. López Antón, abogado,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB), asiamiehinään A. Valavanidou, S. Branca ja J. King, avustajinaan B. Meyring ja T. Klupsch, Rechtsanwälte, sekä F. B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. Wahl (esittelevä tuomari) sekä tuomarit F. Biltgen ja J. Passer,

julkisasiamies: J. Kokott,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

tuomion

1 Carmen Liaño Reig vaatii valituksellaan kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 24.10.2019 antaman määräyksen Liaño Reig v. SRB (T-557/17, ei julkaistu, EU:T:2019:771; jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla kyseinen tuomioistuin hylkäsi hänen kanteensa, jolla vaadittiin yhtäältä kumoamaan Banco Popular Español, SA:ta (jäljempänä Banco Popular) koskevasta kriisinratkaisumääräyksestä 7.6.2017 tehdyn yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (jäljempänä kriisinratkaisuneuvosto) päätöksen SRB/EES/2017/08 6 artiklan 1 kohdan d alakohta siltä osin kuin siinä määrätään ISIN (International Securities Identification Number) -tunnuksella XS 0550098569 yksilöityjen toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamisesta uusiksi Banco Popularin osakkeiksi sekä riippumattoman asiantuntijan suorittama tilapäinen arvostus ja kriisinratkaisuneuvoston suorittama tilapäinen arvostus sekä toisaalta näin vaaditun kumoamisen jälkeen korvauksen maksamista muuntamisen seurauksena väitetysti kärsitystä vahingosta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Asetus (EU) N:o 806/2014

2 Yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1) 3 artiklan 1 kohdan 30, 40, 44, 47 ja 51 alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä asetuksessa tarkoitetaan

– –

30. ’liiketoiminnan myynnillä’ menettelyä, jossa kriisinratkaisuviranomainen suorittaa 24 artiklan mukaisesti kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen liikkeeseen laskemien omistusinstrumenttien tai sen varojen, oikeuksien tai velkojen siirron ostajalle, joka ei ole omaisuudenhoitoyhtiö;

– –

40. ’omilla varoilla’ [luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 (EUVL 2013, L 176, s. 1)] 4 artiklan 1 kohdan 118 alakohdassa määriteltyjä omia varoja;

– –

44. ’alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksilla’ 21 artiklassa tarkoitettuja valtuuksia;

– –

47. ’toissijaisen pääoman instrumenteilla’ pääomainstrumentteja tai etuoikeudeltaan huonompia lainoja, jotka täyttävät asetuksen [N:o 575/2013] 63 artiklassa säädetyt edellytykset;

– –

51. ’kyseeseen tulevilla pääomainstrumenteilla’ ensisijaisen lisäpääoman instrumentteja ja toissijaisen pääoman instrumentteja”.

3 Asetuksen N:o 806/2014 15 artiklan 1 kohdan a, b, f ja g alakohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisuneuvosto, [Euroopan unionin] neuvosto, [Euroopan] komissio ja tarvittaessa kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat 18 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisumenettelyn mukaisesti toimiessaan kaikki asianmukaiset toimenpiteet sen takaamiseksi, että kriisinratkaisutoimi toteutetaan seuraavia periaatteita noudattaen:

a) tappioista vastaavat ensin kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajat;

b) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen velkojat vastaavat tappioista osakkeenomistajien jälkeen noudattaen 17 artiklan mukaista saamistensa etusijajärjestystä, jollei tässä asetuksessa nimenomaisesti toisin säädetä;

– –

f) samaan luokkaan kuuluvia velkojia käsitellään yhdenmukaisella tavalla, jollei tässä asetuksessa toisin säädetä;

g) velkojille ei saa aiheutua suurempia tappioita kuin mitä niille olisi aiheutunut, jos 2 artiklassa tarkoitettu yhteisö olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä 29 artiklassa määriteltyjen suojatoimien mukaisesti”.

4 Kyseisen asetuksen 17 artiklan otsikkona on ”Saamisten etusijajärjestys”, ja siinä säädetään seuraavaa:

”1. Sovellettaessa velkakirjojen arvon alaskirjausta tämän asetuksen 2 artiklassa tarkoitettuun yhteisöön kriisinratkaisuneuvosto tai komissio päättää tai soveltuvin osin kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten on päätettävä alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käytöstä, mukaan lukien mahdollinen tämän asetuksen 27 artiklan 5 kohdan soveltaminen, ja kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä kyseisiä valtuuksia [luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190)] 47 ja 48 artiklan mukaisesti ja niiden kansallisessa lainsäädännössä, mukaan lukien mainitun direktiivin 108 artiklan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetut säännökset, säädetyn saamisten käänteisen etusijajärjestyksen mukaisesti, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän asetuksen 27 artiklan 3 kohdan mukaista velkojen rajaamista velkakirjojen arvon alaskirjauksen ulkopuolelle.

2. Osallistuvien jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ja kriisinratkaisuneuvostolle 2 artiklassa tarkoitettuihin yhteisöihin kohdistuvien saamisten etusijajärjestyksestä kansallisissa maksukyvyttömyysmenettelyissä kunkin vuoden 1 päivänä heinäkuuta tai välittömästi, jos järjestys muuttuu.

Sovellettaessa velkakirjojen arvon alaskirjausta asianomainen talletussuojajärjestelmä vastaa veloista 79 artiklassa säädettyjen ehtojen mukaisesti.”

5 Mainitun asetuksen 21 artiklan 1, 7, 10 ja 11 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisuneuvosto käyttää valtuuksia alaskirjata tai muuntaa kyseeseen tulevia pääomainstrumentteja 18 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja konsernien sekä 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 5 kohdassa

tarkoitettujen yhteisöjen ja konsernien osalta, kun näiden kohtien soveltamista koskevat edellytykset täyttyvät, ainoastaan silloin, kun se arvioi johdon istunnossaan saatuaan toisen alakohdan mukaisen ilmoituksen tai omasta aloitteestaan, että yksi tai useampi seuraavista edellytyksistä täyttyy:

a) edellä 16 ja 18 artiklassa säädettyjen kriisinratkaisun edellytysten on todettu täyttyneen ennen kuin mitään kriisinratkaisutoimea on toteutettu;

b) yhteisö ei ole enää toimintakykyinen, jollei kyseeseen tulevia pääomainstrumentteja alaskirjata tai muunneta omaksi pääomaksi;

c) jos kyseeseen tulevat pääomainstrumentit on laskenut liikkeeseen tytäryritys ja jos nämä kyseeseen tulevat pääomainstrumentit on hyväksytty omia varoja koskevien vaatimusten täyttämiseksi yksittäisen tytäryrityksen tasolla ja konsolidoidulla tasolla, konserni ei ole enää toimintakykyinen, jollei kyseisten instrumenttien suhteen käytetä alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia;

d) jos kyseeseen tulevat pääomainstrumentit on laskenut liikkeeseen emoyritys ja jos nämä kyseeseen tulevat pääomainstrumentit on hyväksytty omia varoja koskevien vaatimusten täyttämiseksi yksittäisen emoyrityksen tasolla tai konsolidoidulla tasolla, konserni ei ole enää toimintakykyinen, jollei kyseisten instrumenttien suhteen käytetä alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia;

e) yhteisö tai konserni pyytää poikkeuksellista julkista rahoitustukea, lukuun ottamatta 18 artiklan 4 kohdan d alakohdan iii alakohdassa säädettyjä tilanteita.

[Euroopan keskuspankki, jäljempänä EKP] arvioi ensimmäisen alakohdan a, a a ja a b alakohdassa tarkoitetut edellytykset kuultuaan kriisinratkaisuneuvostoa. Myös kriisinratkaisuneuvosto voi tehdä tällaisen arvioinnin johdon istunnossaan.

– –

7. Jos yksi tai useampi 1 kohdassa tarkoitetuista edellytyksistä täyttyy, kriisinratkaisuneuvosto päättää 18 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen, onko kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia käytettävä erikseen vai 18 artiklan mukaisen menettelyn mukaisesti yhdessä kriisinratkaisutoimen kanssa.

– –

10. Kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset käyttävät alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia viipymättä 17 artiklan mukaisen saamisten etusijajärjestyksen mukaisesti sekä niin, että saadaan seuraavat tulokset:

a) ydinpääoman eriä alennetaan ensin suhteessa tappioihin ja enintään niiden määrää vastaavasti;

b) ensisijaisen lisäpääoman instrumenttien pääoma alaskirjataan tai muunnetaan ydinpääoman instrumenteiksi tai toteutetaan kumpikin toimenpide siinä määrin kuin on tarpeen 14 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi tai enintään kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien määrää vastaavasti sen mukaan, kumpi on alhaisempi;

c) toissijaisen pääoman instrumenttien pääoma alaskirjataan tai muunnetaan ydinpääoman instrumenteiksi tai toteutetaan kumpikin toimenpide siinä määrin kuin on tarpeen 14 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi tai enintään kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien määrää vastaavasti sen mukaan, kumpi on alhaisempi;

11. Kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten on pantava kriisinratkaisuneuvoston ohjeet täytäntöön ja alaskirjattava tai muunnettava kyseeseen tulevat pääomainstrumentit 29 artiklan mukaisesti.”

6 Asetuksen N:o 806/2014 22 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos kriisinratkaisuneuvosto päättää soveltaa kriisinratkaisuvälinettä 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun yhteisöön tai konserniin tai 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 5 kohdassa tarkoitettuun yhteisöön tai konserniin ja jos kriisinratkaisutoimi johtaisi velkojille lankeaviin tappioihin tai velkojien saamisten muuntamiseen, kriisinratkaisuneuvosto ohjeistaa kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia käyttämään kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia 21 artiklan mukaisesti välittömästi ennen kriisinratkaisuvälineen soveltamista tai yhtä aikaa sen kanssa.”

7 Kyseisen asetuksen 24 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Liiketoiminnan myynti muodostuu kriisinratkaisumääräyksessä seuraavien siirtämisestä ostajalle, joka ei ole omaisuudenhoitoyhtiö:

a) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen liikkeeseen laskemat omistusinstrumentit; tai

b) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kaikki tai mitkä tahansa varat, oikeudet tai velat.

2. Kriisinratkaisumääräyksessä vahvistetaan liiketoiminnan myynnin osalta seuraavat:

a) instrumentit, varat, oikeudet ja velat, jotka kansallinen kriisinratkaisuviranomainen siirtää direktiivin [2014/59] 38 artiklan 1 ja 7–11 kohdan mukaisesti;

b) kaupalliset ehdot, joissa on otettu huomioon olosuhteet ja kriisinratkaisuprosessissa aiheutuneet kustannukset ja menot ja joiden mukaisesti kansallinen kriisinratkaisuviranomainen suorittaa siirron direktiivin [2014/59] 38 artiklan 2, 3 ja 4 kohdan mukaisesti;

c) se, voiko kansallinen kriisinratkaisuviranomainen käyttää siirtovaltuuksia useammin kuin kerran direktiivin [2014/59] 38 artiklan 5 ja 6 kohdan mukaisesti;

d) järjestelyt, joilla kansallinen kriisinratkaisuviranomainen markkinoi kyseistä yhteisöä tai kyseisiä instrumentteja, varoja, oikeuksia ja velkoja direktiivin [2014/59] 39 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti;

e) se, heikentävätkö kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen noudattamat markkinointivaatimukset todennäköisesti tämän artiklan 3 kohdan mukaisesti kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamista.

3. Kriisinratkaisuneuvosto toteuttaa liiketoiminnan myynnin noudattamatta 2 kohdan e alakohdassa säädettyjä markkinointivaatimuksia, jos se katsoo, että kyseisten vaatimusten noudattaminen todennäköisesti heikentää yhden tai useamman kriisinratkaisutavoitteen saavuttamista, ja erityisesti, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) se katsoo, että kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kykenemättömyydestä tai todennäköisestä kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa aiheutuu merkittävä uhka rahoitusvakaudelle tai että se pahentaa tätä uhkaa; ja

b) se katsoo, että näiden vaatimusten noudattaminen todennäköisesti heikentää liiketoiminnan myynnin tuloksellisuutta pyrittäessä poistamaan mainittu uhka tai saavuttamaan 14 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettu kriisinratkaisutavoite.”

Asetus N:o 575/2013

8 Asetuksen N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 118 alakohdan mukaan ”omilla varoilla” tarkoitetaan ”ensisijaisen pääoman (T1) ja toissijaisen pääoman (T2) summaa”.

9 Kyseisen asetuksen 63 artiklan n alakohdassa, sellaisena kuin sitä sovellettiin kriisinratkaisupäätöksen tekemispäivänä, säädetään seuraavaa:

”Pääomainstrumentit ja etuoikeudeltaan huonommat lainat katsotaan toissijaisen pääoman (T2) instrumenteiksi, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

– –

n) kun laitos ei laske instrumentteja suoraan liikkeeseen tai ei suoraan nosta etuoikeudeltaan huonompia lainoja, molempien seuraavien ehtojen on täytyttävä:
   i) instrumentit laskee liikkeeseen tai etuoikeudeltaan huonommat lainat nostaa yhteisö, joka kuuluu ensimmäisen osan II osaston 2 luvun nojalla konsolidoinnin piiriin;
   ii) tulot ovat välittömästi ja rajoituksetta laitoksen saatavilla sellaisessa muodossa, joka täyttää tässä kohdassa säädetyt edellytykset.”

Asian tausta

10 Asian tausta on selostettu valituksenalaisen määräyksen 1–11 kohdassa seuraavasti:

”1 [Valittaja] – – Liaño Reigillä oli hallussaan BPE Financiaciones, SA:n ennen [Banco Popularia] koskevan kriisinratkaisumääräyksen antamista liikkeeseen laskema [ISIN]-tunnuksella XS 0550098569 yksilöity nimellisarvoltaan 50 000 euron joukkovelkakirja.

2 Kriisinratkaisuneuvosto teki 7.6.2017 [kriisinratkaisupäätöksen] [asetuksen N:o 806/2014] nojalla.

3 Banco Popular arvostettiin asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan mukaisesti ennen kriisinratkaisupäätöksen tekemistä. Arvostamiseen sisältyi kaksi kertomusta, jotka ovat kriisinratkaisupäätöksen liitteenä. Kriisinratkaisuneuvosto laati asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a alakohdan mukaisesti 5.6.2017 päivätyn ensimmäisen arvostuskertomuksen (jäljempänä ensimmäinen arvostus), jossa oli tarkoituksena esittää tiedot, joiden perusteella voidaan määrittää, täyttyivätkö asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt kriisinratkaisumenettelyn aloittamisen edellytykset. Toisen arvostuskertomuksen, joka on päivätty 6.6.2017, laati riippumaton asiantuntija – – asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti (jäljempänä toinen arvostus). Toisessa arvostuksessa oli tarkoituksena määrittää Banco Popularin varojen ja velkojen arvo, antaa arvio osakkeenomistajien ja velkojien kohtelusta siinä tapauksessa, että Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, sekä esittää tiedot, joiden perusteella voidaan päättää siirrettävistä osakkeista ja omistusinstrumenteista ja joiden perusteella kriisinratkaisuneuvosto voi määrittää liiketoiminnan myyntiin sovellettavat kaupalliset ehdot.

4 Kriisinratkaisupäätöksen 5 artiklan 1 kohdassa kriisinratkaisuneuvosto päätti seuraavaa:

’Banco Populariin sovellettava kriisinratkaisuväline on asetuksen N:o 806/2014 24 artiklan mukainen liiketoiminnan myynti siten, että oma pääoma siirretään ostajalle. Pääomainstrumenttien alaskirjaus ja muuntaminen suoritetaan välittömästi ennen liiketoiminnan myynnin toteuttamista.’

5 Kriisinratkaisupäätöksen 6 artikla koskee oman pääoman instrumenttien alaskirjausta ja liiketoiminnan myyntiä. Kyseisen artiklan 1 kohdassa kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti, mistä toimista se oli asetuksen N:o 806/2014 21 artiklassa säädettyjen alaskirjausvaltuuksiensa nojalla päättänyt.

6 Kriisinratkaisuneuvosto päätti siten kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdassa
a) ensinnäkin tehdä Banco Popularin osakepääoman nimellisarvoon 2 098 429 046 euron suuruisen alaskirjauksen, mikä johtaa Banco Popularin koko osakekannan mitätöimiseen
b) tämän jälkeen muuntaa Banco Popularin liikkeeseen laskemien ja kriisinratkaisupäätöksen tekemispäivänä liikkeessä olevien ensisijaisen lisäpääoman instrumenttien pääoman kokonaismäärän Banco Popularin liikkeeseen laskemiksi uusiksi osakkeiksi, joita kutsutaan nimellä 'uudet osakkeet I'.
c) tämän jälkeen tehdä 'uusien osakkeiden I' nimellisarvoon alaskirjauksen, jonka seurauksena niiden nimellisarvo nollautuu, mikä johtaa kyseisten uusien osakkeiden mitätöimiseen
d) lopuksi muuntaa Banco Popularin liikkeeseen laskemien ja kriisinratkaisupäätöksen tekemispäivänä liikkeessä olevien toissijaisen pääoman instrumenttien pääoman kokonaismäärän Banco Popularin liikkeeseen laskemiksi uusiksi osakkeiksi, joista käytetään nimeä 'uudet osakkeet II'. Kyseiset toissijaisen pääoman instrumentit muunnetaan 'uusiksi osakkeiksi II'.

7 Kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 3 kohdassa määrätään, että alaskirjauksia ja muuntamista koskevat toimenpiteet perustuvat toiseen arvostukseen, jota tukevat Espanjan kriisinratkaisuviranomaisen, Fondo de Reestructuración Ordenada Bancarian (pankkien hallitun rakenneuudistuksen rahasto, FROB), toteuttaman läpinäkyvän ja avoimen myyntiprosessin tulokset.

8 Kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 5 kohdassa kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti käyttävänsä sille asetuksen N:o 806/2014 24 artiklan 1 kohdan a alakohdassa annettuja liiketoiminnan myyntiä koskevia valtuuksia ja määräsi, että 'uudet osakkeet II' siirretään Banco Santander, SA:lle vapaina ja kolmansien oikeuksien tai etuoikeuksien niitä rasittamatta vastikkeena yhden euron suuruisen kauppahinnan maksamisesta. Siinä täsmennettiin, että ostaja oli jo antanut suostumuksensa siirtoon.

9 Komissio – – antoi 7.6.2017 päätöksen (EU) 2017/1246 Banco Popular [SA:ta] koskevan kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisestä (EUVL 2017, L 178, s. 15).

10 Samana päivänä FROB toteutti tarvittavat toimenpiteet kriisinratkaisupäätöksen täytäntöönpanemiseksi asetuksen N:o 806/2014 29 artiklan mukaisesti. FROB antoi tässä yhteydessä suostumuksensa Banco Popularin toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamiseen perustuvien uusien osakkeiden siirtämiseen Banco Santanderille.

11 Absorptiosulautumisen seurauksena Banco Santanderista tuli 28.9.2018 Banco Popularin yleisseuraannon saaja."

Muutoksenhaku unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen määräys

11 Valittaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 17.8.2017 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa vaadittiin yhtäältä kumoamaan kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdan d alakohta siltä osin kuin siinä määrätään ISIN-tunnuksella XS 0550098569 yksilöityjen toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamisesta Banco Popularin uusiksi osakkeiksi sekä riippumattoman asiantuntijan suorittama tilapäinen arvostus ja kriisinratkaisuneuvoston suorittama tilapäinen arvostus sekä toisaalta näin vaaditun kumoamisen jälkeen korvauksen maksamista muuntamisen seurauksena väitetysti kärsitystä vahingosta.

12 Unionin yleinen tuomioistuin pyysi 14.2.2018 työjärjestyksensä 89 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena kriisinratkaisuneuvostoa toimittamaan tiettyjä asiakirjoja. Kriisinratkaisuneuvosto noudatti pyyntöä asetetussa määräajassa.

13 Unionin yleinen tuomioistuin esitti 6.7.2018 työjärjestyksensä 89 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena asianosaisille kirjallisia kysymyksiä, jotka koskivat muun muassa valittajan oikeussuojan tarvetta ja asiavaltuutta. Asianosaiset vastasivat näihin kysymyksiin asetetussa määräajassa.

14 Unionin yleinen tuomioistuin esitti 17.5.2019 työjärjestyksensä 89 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena asianosaisille kirjallisia kysymyksiä, jotka koskivat kanteen tutkittavaksi ottamista. Kysymykset koskivat erityisesti kriisinratkaisupäätöksen osittaista kumoamista ja sen tiettyjen määräysten erotettavuutta. Asianosaiset vastasivat kysymyksiin asetetussa määräajassa.

15 Valituksenalaisessa määräyksessä unionin yleinen tuomioistuin päätti työjärjestyksensä 129 artiklan nojalla ratkaista ehdottoman prosessinedellytyksen puuttumista koskevan kysymyksen perustellulla määräyksellä ja jätti kanteen tutkimatta sillä perusteella, että sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuivat, lausumatta valittajan esittämistä kanneperusteista.

16 Tässä yhteydessä unionin yleinen tuomioistuin muistutti ensinnäkin kriisinratkaisupäätöksen osittaista kumoamista koskevan vaatimuksen osalta, että oikeuskäytännön (tuomio 16.7.2015, komissio v. neuvosto, C-425/13, EU:C:2015:483, 94 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) mukaan Euroopan unionin toimen osittainen kumoaminen on mahdollista vain silloin, kun osat, joiden kumoamista on vaadittu, ovat sellaisia, jotka voidaan erottaa toimen muista osista. Unionin yleinen tuomioistuin totesi myös, että erotettavuutta koskeva edellytys ei täyty, jos toimen osittaisella kumoamisella muutetaan sen pääsisältöä. Kumottavaksi vaadittujen määräysten erotettavuuden tarkistaminen edellyttää niiden ulottuvuuden tutkimista, jotta voidaan arvioida, muuttaisiko niiden kumoaminen riidanalaisen päätöksen henkeä ja pääsisältöä. Unionin tuomioistuin mainitsi vielä, että koska sen käsiteltäväksi oli saatettu päätöksen osittaista kumoamista koskeva vaatimus, oli tutkittava, oliko tällainen osittainen kumoaminen mahdollista. Se nimittäin katsoi, että jos näin ei ole, kanne on jätettävä tutkimatta, koska unionin yleinen tuomioistuin ei voi kumota toimea kokonaisuudessaan, jos sen käsiteltäväksi on saatettu ainoastaan osittaista kumoamista koskeva vaatimus, sillä muutoin se lausuisi kanteen ulkopuolelta.

17 Sen määrittämiseksi, voidaanko kriisinratkaisupäätöksen määräys, jonka kumoamista vaaditaan ja jossa määrätään valittajan hallussa olleiden toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamisesta, erottaa Banco Popularia koskevan kriisinratkaisumääräyksen kokonaisuudesta, unionin yleinen tuomioistuin muistutti, että BPE Financiacionesin liikkeeseen laskemat ja valittajan hallussa olleet joukkovelkakirjat olivat Banco Popularin toissijaisen pääoman instrumentteja, jotka yksilöidään kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdan d alakohdassa sellaisiksi Banco Popularin toissijaisen pääoman instrumenteiksi, jotka oli määrä alaskirjata ja muuntaa ”uusiksi osakkeiksi II”. Tältä osin unionin yleinen tuomioistuin lisäsi, että kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan mukaan sovellettu kriisinratkaisuväline eli liiketoiminnan myynti edellytti Banco Popularin tapauksessa sitä, että kaikki kriisinratkaisupäätöksessä yksilöidyt toissijaisen pääoman instrumentit muunnetaan ensin ”uusiksi osakkeiksi II”. Unionin yleinen tuomioistuin totesi vielä, että kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 3 kohdan mukaan kyseiset alaskirjaamista ja muuntamista koskevat toimenpiteet perustuivat toiseen arvostukseen, jota FROB:n toteuttaman läpinäkyvän ja avoimen myyntiprosessin tulokset tukivat. Koska Banco Santander oli tarjoutunut ostamaan Banco Popularin osakkeet yhden euron hintaan, mikä edellytti muun muassa Banco Popularin kaikkien toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamista, kaikkien kyseisten instrumenttien muuntaminen oli Banco Santanderille myymisen välttämätön ennakkoehto eikä myyntiä olisi voitu toteuttaa samoilla ehdoilla, jos tiettyjä kriisinratkaisupäätöksen tekemisajankohtana liikkeessä olleita toissijaisen pääoman instrumentteja ei olisi muunnettu. Lopuksi unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valittajan muut väitteet, jotka koskivat sitä, että toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamista koskeva päätös voitiin erottaa kriisinratkaisupäätöksen kokonaisuudesta.

18 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi ensimmäisen ja toisen arvostuksen kumoamista koskevan vaatimuksen osalta, että koska kriisinratkaisupäätöksen osittaista kumoamista koskeva vaatimus oli jätetty tutkimatta, myös tämä vaatimus oli jätettävä tutkimatta.

19 Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi korvausvaatimuksen osalta, että koska kumoamisvaatimus oli jätetty tutkimatta, myös korvausvaatimus oli jätettävä tutkimatta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta valittajan mahdollisuutta nostaa myöhemmin vahingonkorvauskanne.

Asianosaisten vaatimukset

20 Liaño Reig vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin

– hyväksyy valituksen ja kumoaa valituksenalaisen määräyksen siltä osin kuin unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettu kanne jätettiin tutkimatta ja hänet velvoitettiin korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jotka ilmenevät kyseisen määräyksen määräysosan 1 ja 3 kohdasta, ja

– ratkaisee unionin yleisessä tuomioistuimessa vireille saatetun oikeusriidan itse lopullisesti siten, että se hyväksyy kaikki valittajan kannekirjelmässään esittämät vaatimukset, jos se pitää asiaa ratkaisukelpoisena, tai ellei näin ole, palauttaa asian unionin yleiselle tuomioistuimelle toteamuksella, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

21 Kriisinratkaisuneuvosto vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää valituksen ja

– velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jotka aiheutuvat tästä oikeudenkäynnistä ja oikeudenkäynnistä unionin yleisessä tuomioistuimessa.

Valitus

22 Valittaja esittää valituksensa tueksi neljä valitusperustetta. Ensimmäisessä valitusperusteessaan, joka jakautuu kahdeksaan osaan, valittaja riitauttaa valituksenalaisen määräyksen siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että kumottavaksi vaadittua kriisinratkaisumääräyksen osaa ei voida erottaa kyseisen määräyksen muista osista muuttamatta kyseisen ratkaisun pääsisältöä. Kolmeen osaan jakautuvalla toisella valitusperusteellaan valittaja riitauttaa valituksenalaisen määräyksen siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että kriisinratkaisupäätöksen osittainen kumoaminen oli samaan ryhmään kuuluvien velkojien yhdenvertaista kohtelua koskevan periaatteen vastaista. Kolmannella valitusperusteella valittaja riitauttaa ensimmäisen ja toisen arvostuksen kumoamista koskevan vaatimuksen tutkimatta jättämisen. Neljännellä valitusperusteella valittaja riitauttaa korvausvaatimuksen tutkimatta jättämisen.

Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen, kolmas, neljäs, kuudes, seitsemäs ja kahdeksas osa

Asianosaisten lausumat

23 Valittaja väittää ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä, kolmannessa, neljännessä, kuudennessa, seitsemännessä ja kahdeksannessa osassa, jotka on tutkittava yhdessä ja ensimmäiseksi, että valituksenalaisen määräyksen ja erityisesti sen 30 ja 35, 31 ja 32 sekä 40 ja 42 kohdan perustelut ovat puutteelliset ja että unionin yleinen tuomioistuin ei vastannut tiettyihin hänen väitteisiinsä.

24 Unionin yleinen tuomioistuin ei hänen mukaansa yksilöinyt kriisinratkaisupäätöksen pääsisältöä eikä perustellut toteamusta, jonka mukaan BPE Financiacionesin joukkovelkakirjojen muuntaminen Banco Popularin osakkeiksi oli tärkeää sen kannalta, että koko Banco Popularin yhtiöpääoma voitiin luovuttaa Banco Santanderille, eikä selittänyt syitä, joiden vuoksi valittajan väite oli ”epäjohdonmukainen”. Unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään selittänyt objektiivista arviointiperustetta, johon se perusti kanteen tutkimatta jättämisen. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin ei perustellut arviointiaan, jonka mukaan Banco Popularin koko yhtiöpääoman siirtämiseksi Banco Santanderille oli välttämätöntä muuntaa kaikki toissijaisen pääoman instrumentit ennakkoehtona liiketoiminnan myynnin toteuttamiselle. Unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään perustellut, miksi se hylkäsi useita valittajan väitteitä, jotka koskivat toisen arvostuksen pätemättömyyttä, valittajan omistamien joukkovelkakirjojen vähäistä merkitystä suhteessa alaskirjattujen ja muunnettujen Banco Popularin oman pääoman instrumenttien kokonaismäärään sekä asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamista.

25 Kriisinratkaisuneuvosto kiistää valittajan perustelut.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

26 Aluksi on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin yleiselle tuomioistuimelle kuuluva perusteluvelvollisuus edellyttää, että sen on selkeästi ja yksiselitteisesti esitettävä päättelynsä siten, että niille, joita ratkaisu koskee, selviävät sen syyt ja että unionin tuomioistuin voi tutkia ratkaisun laillisuuden (tuomio 16.7.2020, Inclusion Alliance for Europe v. komissio, C-378/16 P, EU:C:2020:575, 95 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

27 Unionin tuomioistuimen myös vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun perustelut voivat olla implisiittisiä, kunhan asianosaiset saavat niiden avulla selville syyt, joihin unionin yleinen tuomioistuin tukeutuu, ja unionin tuomioistuimella on käytettävissään riittävät tiedot, jotta se kykenee harjoittamaan laillisuusvalvontaansa (tuomio 16.7.2020, Nexans France ja Nexans v. komissio, C-606/18 P, EU:C:2020:571, 101 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Perusteluvelvollisuus ei siis velvoita unionin yleistä tuomioistuinta esittämään selvitystä, jossa seurattaisiin tyhjentävästi ja kohta kohdalta kaikkia riidan osapuolten esittämiä päätelmiä (tuomio 25.6.2020, EUSK v. KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, 96 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

28 Unionin yleisen tuomioistuimen perusteluvelvollisuus on erotettava riidanalaisen määräyksen perustelujen paikkansapitävyyttä koskevasta kysymyksestä (ks. vastaavasti tuomio 18.6.2015, Ipatau v. neuvosto, C-535/14 P, EU:C:2015:407, 37 kohta ja tuomio 30.4.2019, Italia v. neuvosto (Välimeren miekkakalan kalastuskiintiö), C-611/17, EU:C:2019:332, 48 kohta), joten se, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt asiaratkaisun osalta erilaisen päätelmän kuin kantaja, ei voi sellaisenaan merkitä sitä, että kyseisen määräyksen perustelut ovat puutteelliset (tuomio 20.5.2010, Gogos v. komissio, C-583/08 P, EU:C:2010:287, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

29 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä ja kolmannessa osassa valittaja moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se yksilöinyt valituksenalaisen määräyksen 40 kohdassa kriisinratkaisupäätöksen pääsisältöä eikä näin ollen ottanut huomioon oikeuskäytäntöä, jonka mukaan unionin toimen osittaista kumoamista koskevan vaatimuksen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymisen arvioimiseksi on määritettävä objektiivisen kriteerin perusteella, muuttaisiko tällainen kumoaminen kyseisen toimen pääsisältöä.

30 Tältä osin on ensinnäkin mainittava, että valituksenalaisen määräyksen 27–36 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin arvioi kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdan d alakohdan, jonka kumoamista valittaja vaati, erotettavuutta.

31 Unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli tässä tarkoituksessa kyseisen päätöksen määräyksiä ja päätteli tästä, että yhtäältä kaikkien ensisijaisen lisäpääoman instrumenttien alaskirjaaminen ja muuntaminen sekä kaikkien toissijaisen pääoman instrumenttien muuntaminen olivat ennakkoehto liiketoiminnan myynnin toteuttamiselle ja että toisaalta Banco Popularin kaikkien toissijaisen pääoman instrumenttien muuntaminen oli välttämätön ennakkoehto Banco Santanderille myymiselle.

32 Vaikka unionin yleinen tuomioistuin ei sitä nimenomaisesti maininnut, tällaiset seikat osoittavat kriisinratkaisupäätöksen aiheen ja pääsisällön. Tämä unionin yleisen tuomioistuimen analyysi osoittaa lisäksi, että näin toimiessaan unionin yleinen tuomioistuin arvioi oikeuskäytännön (tuomio 6.12.2012, komissio v. Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, 38 kohta) mukaisesti objektiivisen arviointiperusteen eli kriisinratkaisupäätöksen sisällön perusteella, oliko mainitun päätöksen kumottavaksi vaadittu osa erotettavissa muusta päätöksestä ja muuttaako päätöksen osittainen kumoaminen sen pääsisältöä.

33 Toiseksi on mainittava, että valituksenalaisen määräyksen 40 kohdassa vastataan kyseisen määräyksen 39 kohdassa mainittuun valittajan väitteeseen eikä arvioida kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdan d alakohdan erotettavuutta suppeassa merkityksessä. Lisäksi on mainittava, että toisin kuin valittaja väittää, unionin yleinen tuomioistuin esittää mainitun määräyksen 40 kohdassa selvästi ja yksiselitteisesti syyn, jonka vuoksi se piti valittajan väitettä ”epäjohdonmukaisena”. Kyseisen kohdan toisesta virkkeestä, joka alkaa sitä paitsi ilmaisulla ”nimittäin”, ilmenee, että kyseinen väite on ”epäjohdonmukainen”, sillä jos valittajan hallussa olleita joukkovelkakirjoja ei olisi muunnettu ”uusiksi osakkeiksi II”, Banco Popularin koko yhtiöpääomaa ei olisi voitua katsoa siirretyn Banco Santanderille.

34 Tästä seuraa, että ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen ja kolmas osa ovat perusteettomia.

35 Ensimmäisen valitusperusteen neljännessä osassa valittaja väittää, että valituksenalaisen määräyksen 30 ja 35 kohdan perustelut, jotka koskevat tarvetta muuntaa kaikki toissijaisen pääoman instrumentit ennakkoehtona liiketoiminnan myynnin toteuttamiselle, ovat puutteelliset.

36 Tältä osin on aluksi korostettava, että unionin yleinen tuomioistuin vain yksilöi valituksenalaisen määräyksen 30 kohdassa kriisinratkaisupäätöksen pääsisällön muistuttamalla kyseisen päätöksen 6 artiklan aiheesta arvioimatta millään tavalla sitä, onko kaikkien toissijaisen pääoman instrumenttien muuntaminen välttämätön ennakkoehto kriisinratkaisuvälineen täytäntöönpanolle.

37 Valituksenalaisen määräyksen 35 kohdan osalta on mainittava, että unionin yleinen tuomioistuin toteaa siinä, että sen aikaisemmin luettelemista syistä Banco Popularin kaikkien ensisijaisen pääoman instrumenttien muuntaminen oli Banco Santanderille myynnin välttämätön ennakkoehto, että myyntiä ei olisi voitu toteuttaa samoilla ehdoilla, jos tiettyjä kriisinratkaisupäätöksen tekemisajankohtana liikkeessä olleita toissijaisen pääoman instrumentteja ei olisi muunnettu ja että tiettyjen tällaisten instrumenttien muuntamisen kumoaminen voisi muuttaa kriisinratkaisupäätöksen pääsisältöä.

38 Niinpä kyseistä kohtaa ei voida tarkastella erillään sitä edeltävästä valituksenalaisen määräyksen 28–34 kohdasta, joissa unionin yleinen tuomioistuin esitti edellä 26 kohdassa mieleen palautettujen vaatimusten mukaisesti syyt, joiden perusteella se katsoi, että kaikkien toissijaisen pääoman instrumenttien muuntaminen oli välttämätön ennakkoehto kriisinratkaisuvälineen soveltamiselle.

39 Tästä seuraa, että toisin kuin valittaja väittää, valituksenalaisen määräyksen 35 kohtaan sisältyvä unionin yleisen tuomioistuimen arviointi on riittävästi perusteltu.

40 Valittaja väittää myös, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen määräyksen 35 kohdassa oikeudellisen virheen, koska hänen esittämiensä eri väitteiden perusteella olisi ollut perusteltua päätellä, että Banco Santander ei olisi luopunut Banco Popularin liiketoiminnan hankintaa koskevasta tarjouksestaan eikä alentanut tarjoamaansa kauppahintaa, vaikka BPE Financiacionesin joukkovelkakirjoja ei olisi muunnettu Banco Popularin osakkeiksi, joten BPE Financiacionesin

joukkovelkakirjojen muuntaminen Banco Popularin osakkeiksi ei olisi edellyttänyt Banco Popularin osakkeiden Banco Santanderille myymisessä sovellettavien myyntiehtojen muuttamista eikä vaaditulla kumoamisella ollut mitään vaikutusta kriisinratkaisupäätöksen pääsisältöön.

41 Tältä osin on mainittava, että valittaja vetoaa perusteluihin, jotka esitettiin kriisinratkaisupäätöksen määräysten lainmukaisuuden osalta. Kyseisen päätöksen lainmukaisuutta koskeva kysymys on kuitenkin erotettava mainitun päätöksen osittaista kumoamista koskevan vaatimuksen tutkittavaksi ottamista koskevasta kysymyksestä, joten unionin yleisellä tuomioistuimella ei ole kyseisestä päätöksestä nostetun kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä arvioidessaan velvollisuutta arvioida päätöksen lainmukaisuutta vastaan esitettyjä väitteitä ja vastata niihin.

42 Näin ollen valittaja ei voi moittia unionin yleistä tuomioistuinta oikeudellisesta virheestä ja perusteluvelvollisuutensa laiminlyömisestä sillä perusteella, ettei se arvioinut kriisinratkaisupäätöksen lainmukaisuutta koskevia väitteitä.

43 Ensimmäisen valitusperusteen neljäs osa on näin ollen hylättävä.

44 Valittaja väittää ensimmäisen valitusperusteen kuudennessa, seitsemässä ja kahdeksannessa osassa, että unionin yleinen tuomioistuin ei valituksenalaisen määräyksen 31 ja 32 kohdassa ottanut huomioon valittajan väitteitä, jotka koskivat toista arvostusta, ja myös sivuutti hänen väitteensä asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamisesta erotettavuutta koskevan edellytyksen noudattamisen osalta.

45 Ensimmäiseksi on muistutettava, että valituksenalaisen määräyksen 31 ja 32 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin ainoastaan esitteli kriisinratkaisupäätöksen määräykset ja erityisesti sen 6 artiklan 4 kohdan.

46 Vaikka unionin yleinen tuomioistuin mainitsi tässä yhteydessä toisen arvostuksen, on todettava, että valittaja moittii sitä siitä, että se sivuutti tietyt valittajan vastauksessaan kriisinratkaisupäätöksen lainmukaisuuden osalta esittämät väitteet hänen kriisinratkaisupäätöksen osittaista kumoamista koskevan vaatimuksensa tutkittavaksi ottamisen arvioimisen yhteydessä.

47 Kuten edellä 41 kohdasta ilmenee, unionin toimesta nostetun kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä arvioitaessa kyseisen toimen lainmukaisuutta koskeva kysymys on erotettava mainitun toimen osittaista kumoamista koskevan vaatimuksen tutkittavaksi ottamista koskevasta kysymyksestä.

48 Toiseksi on mainittava, että valittaja esitti vastauksena 17.5.2019 toteutettuna prosessinjohtotoimena esitettyyn toiseen kysymykseen, että – kuten hän oli väittänyt vastauskirjelmänsä 37 kohdassa – vaikka BPE Financiacionesin liikkeeseen laskemia joukkovelkakirjoja pidettäisiin kyseeseen tulevina pääomainstrumentteina ja vaikka kriisinratkaisutoimenpidettä voitaisiin soveltaa tytäryhtiön liikkeelle laskemiin sellaisiin oman pääoman instrumentteihin, jotka eivät kuulu asetuksen N:o 806/2014 soveltamisalaan, kyseisen asetuksen 21 artiklan 1 kohdan c alakohdassa asetetaan etuoikeudeltaan huonompien lainojen alaskirjaamisen ja muuntamisen edellytykseksi se, että konserni ei ole enää toimintakykyinen, jollei tytäryhtiön liikkeeseen laskemien pääomainstrumenttien suhteen käytetä alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia.

49 On totta, että unionin yleinen tuomioistuin ei valituksenalaisessa määräyksessä nimenomaisesti ottanut kantaa tähän valittajan väitteeseen.

50 On kuitenkin todettava, että unionin yleinen tuomioistuin esitti valituksenalaisen määräyksen 42 kohdassa selkeästi ja yksiselitteisesti syyt, joiden vuoksi oli hylättävä väite, jonka mukaan valittajan hallussa olleiden joukkovelkakirjojen muuntamatta jättäminen ei olisi estänyt kaikkien osakkeiden siirtämistä Banco Santanderille samoilla ehdoilla.

51 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin esitti valituksenalaisen määräyksen 43–51 kohdassa oikeudellisesti riittävällä tavalla ne syyt, joiden vuoksi kaikkien samaan ryhmään kuuluvien velkojien yhdenvertaisen kohtelun periaatteen ja asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan noudattaminen eivät ole esteenä sille, että kriisinratkaisupäätös koskee valittajan hallussa olleiden kaltaisia oman pääoman instrumentteja eli Banco Popularin kokonaan omistaman tytäryhtiön liikkeeseen laskemia sen toissijaisen pääoman instrumentteja.

52 Tästä seuraa, että edellä 27 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti unionin yleinen tuomioistuin katsoi implisiittisesti, että valittajan asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamista koskevalla väitteellä ei voitu osoittaa, että valittajan kumottavaksi vaatima kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdan d alakohta olisi erotettavissa kyseisestä päätöksestä.

53 On vielä mainittava, että kyseinen valittajan väite, jonka mukaan mainitussa asetuksessa säädetyt edellytykset kyseisten oman pääoman instrumenttien alaskirjaamiselle ja muuntamiselle eivät täyttyneet, koski kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdan d alakohdan lainmukaisuutta eikä kysymystä kyseisen määräyksen erotettavuudesta. Unionin yleistä tuomioistuinta ei näin ollen voida moittia siitä, ettei se vastannut kyseiseen väitteeseen nimenomaisesti.

54 Niinpä ensimmäisen valitusperusteen kuudes ja kahdeksas osa on hylättävä.

55 Valittaja väittää ensimmäisen valitusperusteen seitsemännessä osassa, että valituksenalaisen määräyksen 42 kohtaa rasittaa oikeudellinen virhe perustelujen puutteellisuuden vuoksi. Unionin yleinen tuomioistuin ei hänen mukaansa perustellut valituksenalaisen määräyksen 41 kohdassa mainitun valittajan väitteen hylkäämistä eikä tarvetta muuntaa kaikki oman pääoman instrumentit ennen liiketoiminnan myyntiä, jossa Banco Popularin koko yhtiöpääoma siirrettiin Banco Santanderille.

56 Siltä osin kuin valittaja väittää, että valituksenalaisen määräyksen 42 kohtaa rasittaa sama perustelujen puutteellisuus kuin kyseisen määräyksen 30 kohtaa, on riittävää muistuttaa, että – kuten unionin tuomioistuin totesi edellä 36 kohdassa – kyseisen määräyksen 30 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin ainoastaan yksilöi kriisinratkaisupäätöksen pääsisällön muistuttamalla sen 6 artiklan aiheesta.

57 Toisaalta on mainittava, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen määräyksen 42 kohdassa valittajan väitteen toteamalla, että sillä, että valittajan hallussa olleiden joukkovelkakirjojen määrä oli vähäinen, ei ollut merkitystä, koska alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käyttämisen oli koskettava kaikkia Banco Popularin oman pääoman instrumentteja.

58 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin perusteli valittajan väitteen hylkäämisen. Valittaja ei myöskään voi väittää, ettei unionin yleinen tuomioistuin olisi perustellut tarvetta muuntaa kaikki oman pääoman instrumentit ennen kuin Banco Popularin liiketoiminta myytiin siirtämällä sen koko yhtiöpääoma Banco Santanderille, koska tätä koskevat perustelut esitettiin nimenomaisesti valituksenalaisen määräyksen 28–35 kohdassa.

59 Ensimmäisen valitusperusteen seitsemäs osa on näin ollen hylättävä.

60 Kaiken edellä esitetyn perusteella ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen, kolmas, neljäs, kuudes, seitsemäs ja kahdeksas osa on hylättävä perusteettomana.

Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa ja toinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

61 Valittaja väittää ensimmäisen valitusperusteensa toisessa osassa ja toisessa valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan, että kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdan d alakohtaa ei voida erottaa kyseisestä päätöksestä.

62 Riidanalaisen määräyksen 40 kohta on valittajan mukaan virheellinen, koska unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut huomioon kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettujen ja Banco Popularin osakkeiksi muunnettujen toissijaisen pääoman instrumenttien määriä koskevia tietoja. Valittaja katsoo lisäksi, ettei hän ole pelkästään väittänyt, ettei BPE Financiacionesia voida saattaa kriisinratkaisumenettelyyn, eikä ole koskaan esittänyt, että kyseinen yhteisö olisi kriisinratkaisumääräyksen kohteena, vaan väittänyt, ettei asetusta N:o 806/2014 ja erityisesti sen 21 artiklaa, joka koskee oman pääoman instrumenttien muuntamis- ja alaskirjausvaltuuksien käyttämistä, voida soveltaa kyseiseen yhtiöön. Unionin yleinen tuomioistuin teki valittajan mukaan myös oikeudellisen virheen valituksenalaisen määräyksen 45 ja 46 kohdassa soveltaessaan BPE Financiacionesin liikkeeseen laskemiin joukkovelkakirjoihin aiheettomasti asetuksen N:o 806/2014 15 artiklan 1 kohdan f alakohdassa säädettyä yleistä kriisinratkaisuperiaatetta, vaikka kyseinen yhteisö ei kuulu kyseisen asetuksen soveltamisalaan eikä kyseistä periaatetta voida soveltaa siihen. Unionin yleinen tuomioistuin teki valittajan mukaan vielä oikeudellisen virheen valituksenalaisen määräyksen 44–46 ja 51 kohdassa soveltamalla yhdenvertaisen kohtelun periaatetta virheellisesti BPE Financiacionesin liikkeeseen laskemiin joukkovelkakirjoihin.

63 Kriisinratkaisuneuvosto kiistää valittajan perustelut.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

64 Aluksi on korostettava, että kriisinratkaisupäätös käsittää kaksi osaa. Yhtäältä kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti kyseisen päätöksen 1–4 artiklassa, jotka muodostavat sen I osaston, syyt, joiden vuoksi Banco Popular oli saatettava kriisinratkaisun kohteeksi. Toisaalta kriisinratkaisuneuvosto esitteli kyseisen päätöksen 5–7 artiklassa, jotka muodostavat sen II osaston, sovellettavan kriisinratkaisuvälineen. Erityisesti kriisinratkaisupäätöksen 5 artiklassa selvennetään kriisinratkaisuvälinettä, joka on tässä tapauksessa liiketoiminnan myynti, ja kyseisen päätöksen 6 artiklassa täsmennetään, että ennen myyntiä kriisinratkaisuneuvosto käyttää valtuuksiaan Banco Popularin oman pääoman instrumenttien alaskirjaamiseen ja muuntamiseen.

65 Valittajan kumottavaksi vaatimassa kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdan d alakohdassa kriisinratkaisuneuvosto mainitsi, että kaikki Banco Popularin toissijaisen pääoman instrumentit oli alaskirjattava ja muunnettava ”uusiksi osakkeiksi II”, ja laati kyseisistä instrumenteista luettelon, johon sisältyivät BPE Financiacionesin liikkeeseen laskemat ISIN-tunnuksella XS 0550098569 yksilöidyt toissijaisen pääoman instrumentit.

66 Tästä seuraa, että unionin yleisessä tuomioistuimessa nostetun kanteen tarkoituksena oli kumota kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdan d alakohdassa mainittujen kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien luettelon yksittäinen osa.

67 Tässä yhteydessä on muistutettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin toimen osittainen kumoaminen on mahdollista vain silloin, kun osat, joiden kumoamista on vaadittu, ovat sellaisia, että ne voidaan erottaa toimen muista osista. Unionin tuomioistuin on toistuvasti katsonut, että tämä erotettavuutta koskeva edellytys ei täyty, jos toimen osittaisella kumoamisella muutetaan sen pääsisältöä (tuomio 9.11.2017, SolarWorld v. neuvosto, C-204/16 P, EU:C:2017:838, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

68 Tästä seuraa, että sen tarkistaminen, ovatko unionin toimen osat erotettavissa toisistaan, edellyttää niiden ulottuvuuden tutkimista, jotta voidaan arvioida, merkitsisikö niiden kumoaminen kyseisen toimen hengen ja pääsisällön muuttamista (tuomio 9.11.2017, SolarWorld v. neuvosto, C-204/16 P, EU:C:2017:838, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

69 Nyt käsiteltävässä tapauksessa kyseiset edellytykset eivät täyty.

70 Oman pääoman instrumenttien alaskirjaamista ja muuntamista koskevia kriisinratkaisupäätöksen osia ei nimittäin voida erottaa kyseisen päätöksen muista osista eikä erityisesti ratkaisusta käyttää kriisinratkaisuvälineenä liiketoiminnan myyntiä.

71 Nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltaisen kriisinratkaisupäätöksen pääsisältönä ei ole pelkästään kriisinratkaisuvälineen valinta vaan myös sen yhdistäminen oman pääoman instrumenttien alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käyttämiseen sekä niiden soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

72 Kuten unionin tuomioistuin totesi edellä 31 ja 32 kohdassa, unionin yleinen tuomioistuin ei näin ollen tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan, että kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdan d alakohta liittyy erottamattomasti itse kriisinratkaisupäätöksen pääsisältöön ja että kyseisen päätöksen osittainen kumoaminen vaikuttaisi mainitun päätöksen pääsisältöön, johon kuuluu kiinteästi se, että Banco Popularin kaikki toissijaisen pääoman instrumentit alaskirjataan ja muunnetaan sitten ”uusiksi osakkeiksi II”.

73 Niinpä on todettava ensimmäiseksi, että asetuksen N:o 806/2014 15 artiklan 1 kohdan b alakohdan, 17 artiklan, 21 artiklan 10 kohdan c alakohdan ja 22 artiklan 1 kohdan säännöksistä yhdessä seuraa, että kun yhteisöön kohdistetaan kriisinratkaisutoimenpide, oman pääoman instrumenttien alaskirjaaminen riippuu kyseisen yhteisön tappioiden tasosta. Näin ollen toissijaisen pääoman instrumentit on alaskirjattava täysimääräisesti, jos tappioiden määrä saavuttaa kyseisen velkojen etusijajärjestyksen tason.

74 Toiseksi on mainittava, että käsiteltävässä asiassa valittu kriisinratkaisuväline eli liiketoiminnan myynti edellyttää tarjonnan ja kysynnän kohtaamista, joten valittajan kumoamisvaatimuksessa tarkoitetun kaltainen toissijaisen pääoman instrumentin alaskirjaamisen ja muuntamisen kyseenalaistaminen vaikuttaisi väistämättä Banco Santanderin tarjoamaan hintaan ja siten liiketoiminnan myyntiin kyseiselle yhteisölle ja kriisinratkaisuvälineen soveltamiseen.

75 Tätä arviointia ei voida kyseenalaistaa valittajan väitteellä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen määräyksen 40 kohdassa virheen, kun se ei ottanut huomioon tietoja, jotka koskevat kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettujen ja Banco Popularin osakkeiksi muunnettujen toissijaisen pääoman instrumenttien määriä.

76 Yhtäältä nimittäin on niin, että ennen kriisinratkaisuvälineen soveltamista alaskirjattavien tai muunnettavien toissijaisen pääoman instrumenttien rajaaminen määräytyy asetuksen N:o 806/2014 15 artiklan 1 kohdan b alakohdan, 17 artiklan ja 21 artiklan 10 kohdan c alakohdan mukaan yhteisön tappioiden määrän ja saatavien etusijajärjestystä koskevien sääntöjen perusteella.

77 Toisaalta on niin, että toisin kuin valittaja väittää, kyseisten oman pääoman instrumenttien määristä riippumatta ei voida katsoa, että kaikki kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdan d alakohdassa yksilöidyt instrumentit olisi muunnettu, jos jokin jopa vähäpätöinen osa mainituista instrumenteista on jäänyt alaskirjaamatta. Kuten unionin yleinen tuomioistuin perustellusti korosti, tällaisessa tilanteessa olisi mahdotonta katsoa, että Banco Popularin koko yhtiöpääoma olisi siirretty Banco Santanderille.

78 On myös hylättävä se valittajan väite, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen määräyksen 48 ja 51 kohdassa hänen väitteitään koskevan arviointivirheen, koska hän ei ole pelkästään väittänyt, ettei BPE Financiacionesia voida saattaa kriisinratkaisumenettelyyn, eikä ole koskaan esittänyt, että kyseinen yhteisö olisi kriisinratkaisumääräyksen kohteena, vaan väittänyt, että mainittu yhteisö ei toimintansa vuoksi kuulu direktiivin 2014/59 1 artiklan 1 kohdassa ja asetuksen N:o 806/2014 2 artiklassa tarkoitettuihin laitoksiin, joihin kyseisiä säädöksiä ja erityisesti mainitun asetuksen 21 artiklaa, sovelletaan.

79 Tältä osin on todettava, että unionin yleisen tuomioistuimen 17.5.2019 toteuttamien prosessinjohtotoimien yhteydessä esittämän ensimmäisen kysymyksen b kohtaan antamassaan vastauksessa valittaja väitti, että BPE Financiacionesin liikkeeseen laskemien joukkovelkakirjojen ja muiden kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdan d alakohdan nojalla Banco Popularin osakkeiksi muunnettujen toissijaisen pääoman instrumenttien välillä oli huomattava objektiivinen ero. Valittaja mainitsi erityisesti, että kyseiset velkakirjat olivat ainoa Banco Popularin osakkeiksi muunnettu toissijaisen pääoman instrumentti, jonka oli laskenut liikkeeseen BPE Financiacionesin kaltainen yhteisö, joka ei voi olla kriisinratkaisun kohteena.

80 Unionin yleinen tuomioistuin ei kuitenkaan tehnyt valituksenalaisen määräyksen 48 kohdassa valittajan väitteitä koskevaa arviointivirhettä, kun se mainitsi valittajan väittäneen, että hänen hallussaan olleiden BPE Financiacionesin liikkeeseen laskemien velkakirjojen jättäminen muuntamatta oli sopusoinnussa samaan ryhmään kuuluvien velkojien yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kanssa, ja vedonneen siitä, ettei hänen hallussaan olleita joukkovelkakirjoja ollut laskenut liikkeeseen Banco Popular vaan BPE Financiaciones ja ettei kyseinen liikkeeseen laskija täyttänyt edellytyksiä kriisinratkaisun kohteeksi joutumiselle, johtuvaan objektiiviseen eroon hallussaan olleiden joukkovelkakirjojen ja muiden muunnettujen toissijaisen pääoman instrumenttien välillä.

81 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen määräyksen 51 kohdassa, että valittajan väite, jonka mukaan hänen hallussaan olleiden BPE Financiacionesin liikkeeseen laskemien joukkovelkakirjojen muuntamatta jättäminen oli sopusoinnussa samaan ryhmään kuuluvien velkojien yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kanssa, johtui sekaannuksesta. Unionin yleinen tuomioistuin totesi erityisesti, että koska asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan mukaisia muuntamis- ja alaskirjausvaltuuksia käytetään kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön eli nyt käsiteltävässä asiassa Banco Popularin oman pääoman instrumentteihin, se, että kyseiset instrumentit on laskenut liikkeeseen Banco Popularin kokonaan omistama tytäryhtiö, ei merkinnyt sitä, että instrumentit liikkeeseen laskenut yhteisö olisi kriisinratkaisumääräyksen kohteena, eikä sen perusteella voida osoittaa niiden ja Banco Popularin muiden toissijaisen pääoman instrumenttien tilanteiden eroa. Näin tehdessään unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt valittajan väitteitä koskevaa arviointivirhettä.

82 Valittajan väite, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen määräyksen 45 ja 46 kohdassa oikeudellisen virheen soveltaessaan BPE Financiacionesin, joka on yhteisö, joka ei kuulu asetuksen N:o 806/2014 soveltamisalaan, liikkeeseen laskemiin joukkovelkakirjoihin perusteettomasti kyseisen asetuksen 15 artiklan 1 kohdan f alakohdassa säädettyä yleistä kriisinratkaisuperiaatetta, on myös hylättävä.

83 Tältä osin on muistutettava, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen määräyksen 45 ja 46 kohdassa, että asetuksen N:o 806/2014 15 artiklan 1 kohdan f alakohdassa vahvistettu yleinen kriisinratkaisuperiaate, jonka mukaan saman ryhmän velkojia on kohdeltava yhdenvertaisesti, kyseenalaistettaisiin, jos kriisinratkaisupäätös olisi mahdollista kumota ainoastaan siltä osin kuin siinä määrätään tiettyjen toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamisesta. Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tästä, että kyseinen periaate oli esteenä myös tiettyjen toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamisen kumoamiselle.

84 Tällaista arviointia ei voida pitää oikeudellisena virheenä.

85 Asetuksen N:o 806/2014 3 artiklan 1 kohdan 47 alakohdassa nimittäin säädetään, että ”toissijaisen pääoman instrumenteilla” tarkoitetaan kyseisessä asetuksessa pääomainstrumentteja tai etuoikeudeltaan huonompia lainoja, jotka täyttävät asetuksen N:o 575/2013 63 artiklassa säädetyt edellytykset. Kyseisen säännöksen mukaan instrumentit, joita laitos ei ole suoraan laskenut liikkeeseen, tai etuoikeudeltaan huonommat lainat, joita laitos ei ole suoraan nostanut, voivat kuitenkin tietyin edellytyksin olla toissijaisen pääoman instrumentteja.

86 Tästä seuraa, että asetuksen N:o 806/2014 21 artiklassa tarkoitetut muuntamis- ja alaskirjausvaltuudet eivät riipu siitä, mikä yhteisö joukkovelkakirjat on laskenut liikkeeseen, vaan joukkovelkakirjojen ominaispiirteistä.

87 Koska valittaja ei ole unionin yleisessä tuomioistuimessa eikä unionin tuomioistuimessa kiistänyt sitä, että BPE Financiacionesin liikkeeseen laskemat joukkovelkakirjat ovat Banco Popularin toissijaisen pääoman instrumentteja ja koska hän ei ole moittinut valituksenalaisen määräyksen 28 kohtaa, hän ei kiistä sitä, että kyseiset joukkovelkakirjat ovat kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen oman pääoman instrumentti.

88 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin totesi perustellusti, että yhtäältä sovellettavien oikeussääntöjen perusteella BPE Financiacionesin liikkeeseen laskemia joukkovelkakirjoja voitiin pitää toissijaisen pääoman instrumentteina, ja että toisaalta tällaisiin instrumentteihin voitiin soveltaa asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan mukaisia alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia sekä asetuksen N:o 806/2014 15 artiklan 1 kohdan f alakohdassa vahvistettua saman ryhmän velkojien yhdenvertaisuuden periaatetta.

89 Lopuksi on hylättävä valittajan väite, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen määräyksen 44–46 ja 51 kohdassa oikeudellisen virheen ja perusteluvirheen soveltamalla virheellisesti yhdenvertaisen kohtelun periaatetta BPE Financiacionesin liikkeeseen laskemiin joukkovelkakirjoihin.

90 On nimittäin muistutettava, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen määräyksen 44–46 kohdassa, että laitoksen toissijaisen pääoman instrumenttien haltijat ovat yksi velkojaryhmä, jota on kohdeltava samalla tavalla, kun kriisinratkaisuneuvosto käyttää oman pääoman instrumenttien alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksiaan. Se päätteli tästä, että kyseinen kriisinratkaisun alalla sovellettava yhdenvertaisen kohtelun periaate vaarantuisi, jos kriisinratkaisupäätös voitaisiin kumota ainoastaan siltä osin kuin siinä määrätään tiettyjen toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamisesta, ja että näin ollen kaikkien samaan ryhmään kuuluvien velkojien yhdenvertaisen kohtelun periaate on esteenä myös vain tiettyjen toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamisen kumoamiselle.

91 Kyseisen määräyksen 51 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin päätti kyseistä valittajan väitettä koskevan arviointinsa toteamalla, että väite johtui sekaannuksesta. Se korosti, että asetuksen N:o 806/2014 21 artiklassa tarkoitettuja muuntamis- ja alaskirjausvaltuuksia käytettiin kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön eli tässä tapauksessa Banco Popularin oman pääoman instrumentteihin. Se lisäsi, että se seikka, että kyseisten instrumenttien liikkeeseen laskija oli ollut Banco Popularin kokonaan omistama tytäryhtiö, ei merkinnyt sitä, että instrumentit liikkeeseen laskenut yhteisö olisi kriisinratkaisumääräyksen kohteena, eikä sen perusteella voida osoittaa niiden ja Banco Popularin muiden toissijaisen pääoman instrumenttien tilanteiden eroa.

92 Siltä osin kuin valittaja arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se vastannut tiettyihin valittajan väitteisiin, on muistutettava, että edellä 26–28 ja 41 kohdan mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei ole velvollinen vastaamaan kaikkiin sille esitettyihin väitteisiin eikä siten myöskään kaikkiin väitteisiin, jotka koskevat kumottavaksi vaaditun määräyksen lainmukaisuutta. Koska tietyn määräyksen erotettavuutta koskeva arviointi tehdään kanteen tutkittavaksi ottamisen arvioimisen vaiheessa, kyseisen toimen lainmukaisuutta koskevien väitteiden arvioiminen ja tarvittaessa niihin vastaaminen on ennenaikaista.

93 Lisäksi on mainittava, että valittaja tyytyy mainitsemaan tällaiset väitteet ja esittämään, että koska kriisinratkaisupäätöksen 6 artiklan 1 kohdan d alakohta on lainvastainen, kyseinen määräys voidaan erottaa kyseisen päätöksen muusta osasta, osoittamatta konkreettisesti sellaisia BPE Financiacionesin liikkeeseen laskemien joukkovelkakirjojen haltijoiden ja mainitussa määräyksessä tarkoitettujen muiden toissijaisen pääoman instrumenttien haltijoiden välisiä eroja, jotka oikeuttaisivat niiden erilaisen kohtelun ja kriisinratkaisupäätöksen osittaisen kumoamisen.

94 Kaiken edellä esitetyn perusteella ensimmäisen valitusperusteen toinen osa ja toinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Ensimmäisen valitusperusteen viides osa

Asianosaisten lausumat

95 Valittaja väittää ensimmäisen valitusperusteen viidennessä osassa, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen ja loukkasi hänen puolustautumisoikeuksiaan tukeutumalla valituksenalaisen määräyksen 33 ja 34 kohdassa Banco Santanderin 7.6.2017 tekemään sitovaan tarjoukseen, vaikka kyseistä asiakirjaa ei ollut liitetty asian asiakirja-aineistoon. Hän moittii unionin yleistä tuomioistuinta myös siitä, ettei se toteuttanut prosessinjohtotoimia asiakirja-aineiston puutteellisuuden korjaamiseksi. Hän väittää vielä, että tässä tilanteessa – ja kun otetaan huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kyseiselle tarjoukselle antama merkitys – hän olisi voinut kyseiseen tarjoukseen tutustuttuaan osoittaa – kuten kriisinratkaisuneuvoston unionin yleiselle tuomioistuimelle toimittaman vastauksen alaviitteestä 37 ilmenee –, ettei Banco Santander ollut esittänyt mainitussa tarjouksessa mitään toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamista koskevaa ehtoa tai vaatimusta.

96 Kriisinratkaisuneuvosto kiistää valittajan perustelut.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

97 Valittajan väite siitä, että Banco Santander ei ollut esittänyt mitään toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamista koskevaa ehtoa tai vaatimusta ja että unionin yleinen tuomioistuin otti Banco Santanderin 7.6.2017 esittämän tarjouksen huomioon vääristyneellä tavalla, on ensinnäkin hylättävä. Kuten valittaja itse korostaa, unionin yleisellä tuomioistuimella ei nimittäin ollut mahdollisuutta tutustua kyseiseen asiakirjaan.

98 Toiseksi on palautettava mieliin, että unionin yleinen tuomioistuin arvioi yksin sen, onko sen ratkaistavana olevissa asioissa käytettävissä olevia tietoja tarpeen täydentää (tuomio 24.9.2009, Erste Group Bank ym. v. komissio, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P ja C-137/07 P, EU:C:2009:576, 319 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Näin ollen valittaja ei voi moittia unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se vaatinut kriisinratkaisuneuvostoa esittämään kyseistä tarjousta.

99 Kolmanneksi on todettava, että yhtäältä unionin yleinen tuomioistuin tukeutui Banco Santanderin sitovaan tarjoukseen epäsuorasti ja että toisaalta sen arviointi perustui muihin asiakirja-aineistoon sisällytettyihin asiakirjoihin.

100 Vaikka unionin yleinen tuomioistuin nimittäin todella mainitsi valituksenalaisen määräyksen 33 ja 34 kohdassa Banco Santanderin sitovan tarjouksen, se ei kuitenkaan viitannut kyseisen tarjouksen sisältöön vaan kriisinratkaisupäätöksessä mainittuihin tietoihin kyseisestä tarjouksesta sekä kriisinratkaisuneuvoston esittämiin seikkoihin.

101 Kriisinratkaisupäätöksessä sekä valituksenalaisen määräyksen 33 ja 34 kohdassa mainitusta FROB:n 6.6.2017 päivätystä menettelyä koskevasta kirjeestä, jonka valittaja on sisällyttänyt asiakirja-aineistoon ja joka on kriisinratkaisuneuvoston internetsivustolla, ilmenee lisäksi, että Banco Santanderin tarjouksen oli välttämättä vastattava menettelyä koskevassa kirjeessä ilmaistuja tietoja. Mainitussa kirjeessä todettiin, että kaikki sen liitteessä 2 luetellut toissijaisen pääoman instrumentit, mukaan lukien valittajan hallussa olleet instrumentit, oli muunnettava osakkeiksi ja siirrettävä sitten Banco Santanderille.

102 Näin ollen se, että Banco Santanderin tarjousta ei ollut liitetty asiakirja-aineistoon, ei merkitse valittajan puolustautumisoikeuksien loukkaamista.

103 Näin ollen ensimmäisen valitusperusteen viides osa on hylättävä perusteettomana.

Kolmas ja neljäs valitusperuste

Asianosaisten lausumat

104 Kolmannella ja neljännellä valitusperusteella valittaja riitauttaa ensimmäisen ja toisen arvostuksen kumoamista koskevan vaatimuksen sekä korvausvaatimuksen tutkimatta jättämisen. Hän väittää, että kyseiset tutkimatta jättämiset perusteltiin valituksenalaisen määräyksen 55 ja 66 kohdassa pelkästään sillä, että kriisinratkaisupäätöksen osittaista kumoamista koskeva vaatimus oli jätettävä tutkimatta. Jos viimeksi mainitun vaatimuksen hylkääminen kumottaisiin, ensimmäisen ja toisen arvostuksen kumoamista koskevan vaatimuksen ja korvausvaatimuksen olisi näin ollen katsottava täyttävän tutkittavaksi ottamisen edellytykset.

105 Kriisinratkaisuneuvosto kiistää valittajan perustelut.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

106 On todettava, että valittaja ei ole esittänyt kolmannen ja neljännen valitusperusteensa tueksi mitään itsenäisiä perusteluja vaan ainoastaan väittänyt, että jos ensimmäinen ja toinen valitusperuste hyväksyttäisiin ja unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisu osittaista kumoamista koskevan vaatimuksen hylkäämisestä kumottaisiin, ensimmäisen ja toisen arvostuksen kumoamista koskevan vaatimuksen ja korvausvaatimuksen olisi katsottava täyttävän tutkittavaksi ottamisen edellytykset.

107 Koska valittajan ensimmäinen ja toinen valitusperuste on hylätty perusteettomina, myös hänen kolmas ja neljäs valitusperusteensa ja näin ollen valitus kokonaisuudessaan on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

108 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan nojalla on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista. Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

109 Koska kriisinratkaisuneuvosto on vaatinut valittajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska tämä on hävinnyt asian, valittaja on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaamaan kriisinratkaisuneuvoston oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kahdeksas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Carmen Liaño Reig vastaa oikeudenkäyntikuluista.

Allekirjoitukset